

mélyiség állandósuló szabadságharca művekben folytatódott, ugyanakkor épp a „tükrözés” szent és sérthetetlen elméletének következtében a narcisztikus ÉN mellé a szövegbe bekerült a valóság egy-egy sodró vagy éppenséggel karcos részlete is. S azt is érdemes megfigyelni, hogy Nedelciu és társai szövegeiben a „hősök” mennyit kínlódnak a számukra érthetetlennek, sőt értelmetlennek tűnő történelmi tényekkel. Nyilvánvalóan az olvasók közül sokan dühödten kapták fel a fejüket: ezek gúnyolódnak, komiszkodnak, szemtelenkednek! Ezek komolytalanok! Nedelciu regénye bevezetőjében az író „gyermekbetegségei” közül két tulajdonságot emel ki: a teoretizálási hajlamot és a barokk iránti olthatatlan vonzalmat. Milyenek lesznek „öregkori betegségei” – kérdezi elsöprő önróniával. Valószínűleg – válaszolhatunk – a monumentalitás iránti vágy és a klasszicizálódás erősödő igénye...

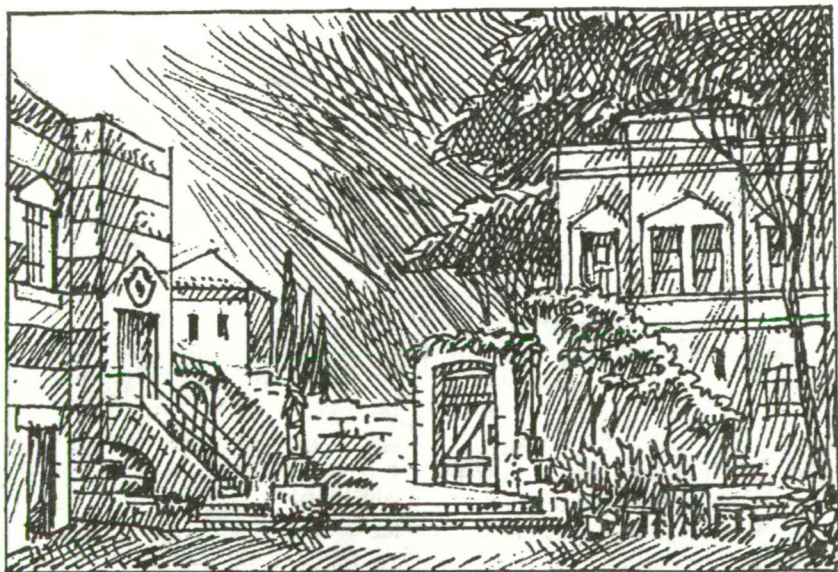
Maradjunk egyelőre ebben!

A terepen földet ért, „talajt fogott” és megindult a Desant-egység. A többi már nyilván nem csak (és nem kizárólag) rajtuk múlik – hanem a körülményeiken is.

*

A bohóc hippi visszaüti a nem létező labdát. Leütése most sikerül. Ugrándozik örömeiben. Boldog.

A színészek, a Leonce és Lena végén, kijönnek a rivaldafénybe, meghajolnak, és dobálni kezdenek egymásnak egy nem létező tárgyat. Azután kidobják. A csörömpölést most mindenesetre nem hallani. Elnyomja a taps...

VERDI: RIGOLETTO, GILDA HAZA

VS 1989.